

Parallelle advarsler – nummer tre

Styrkingen av de profetiske budskapene: Den sekvensielle prøvingsprosessen for Åpenbaringens engler

Jeff Pippenger
2023-08-08

Vi avsluttet den forrige artikkelen med å fastslå at alle de tre englene i Åpenbaringen fjorten har et budskap i sine hender. Den andre og den tredje engelen fremstilles som om de har et «pergament» med seg idet de stiger ned med sitt budskap. Hver engel representerer et budskap, og ankomsten av hvert budskap forårsaker en virkning. Den første engelen kom i 1798. Det budskapet ble avforseglet, og det fant sted en økning i kunnskapen om den forestående dommen. Denne økningen i kunnskap frembrakte to klasser av tilbedere. Da den andre engelen kom, ble budskapet om protestantenes fall avforseglet, og det fant sted en økning i kunnskap, og to klasser ble frembrakt. Da Midnattsropets budskap kom den 22. oktober 1844, ble det avforseglet på leirmøtet i Exeter, og det fant sted en økning i kunnskap, og to klasser av jomfruer ble frembrakt. Da den tredje engelen kom den 22. oktober 1844, ble den tredje engelens budskap og alt det representerer avforseglet, og det fant sted en økning i kunnskap, og to klasser ble frembrakt.

Et annet kjennetegn som kan finnes hos englene, har å gjøre med styrkelsen av engelens budskap. Den andre engels budskap ble styrket ved Midnattsropets budskap, slik den forrige artikkelen viste, men Midnattsropet er ikke fremstilt ved én enkelt engel; det er fremstilt ved mange engler. Historien som svarte til den andre engel og Midnattsropet, viser at den andre engels budskap ble styrket da Midnattsropet sluttet seg til det. I den samme boken blir vi fortalt:

«Jeg så engler skynde seg fram og tilbake i himmelen. De steg ned til jorden og opp igjen til himmelen, idet de gjorde i stand til oppfyllelsen av en viktig begivenhet. Deretter så jeg en annen mektig engel få i oppdrag å stige ned til jorden, forene sin røst med den tredje engel og gi kraft og styrke til hans budskap. Stor makt og herlighet ble meddelt engelen, og da han steg ned, ble jorden opplyst av hans herlighet. Lyset som gikk foran og fulgte etter denne engelen, trengte inn overalt, mens han ropte mektig med høy røst og sa: Babylon, den store, er falt, er falt, og er blitt en bolig for djevler og et tilhold for hver uren ånd og et bur for hver uren og hatefull fugl. Budskapet om Babylons fall, slik det ble gitt av den annen engel, blir gitt igjen, med tilføynelsen om de fordervelser som har trengt inn i menighetene siden 1844. Denne engelens verk kommer inn på det rette tidspunkt og slutter seg til det siste store verk i den tredje engels budskap, idet det sveller ut til et høyt rop. Og Guds folk blir overalt gjort rede til å stå i fristelsens time som de snart skal møte. Jeg så et stort lys hvile over dem, og de sluttet seg til budskapet og forkynnte den tredje engels budskap fryktløst med stor kraft.»

«Engler ble sendt for å bistå den mektige engelen fra himmelen, og jeg hørte røster som syntes å lyde overalt: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager; for hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Dette budskapet syntes å være et tillegg til det

trede budskapet og sluttet seg til det, slik midnattsropet sluttet seg til den annen engels budskap i 1844. Guds herlighet hvilte over de tålmodige, ventende hellige, og de gav fryktløst den siste høytidelige advarsel, forkynte Babylons fall og kalte Guds folk til å gå ut fra henne, så de kunne unnsnippe hennes fryktelige dom.» *Spiritual Gifts*, bind 1, 193, 194.

Midnattsropet sluttet seg til den annen engel, og engelen i Åpenbaringen atten slutter seg til den tredje engel, og når han slutter seg til den tredje engel, gjentar han sammenslutningen av Midnattsropet og den annen engel ved adventismens begynnelse. På grunnlag av to vitner, den annen og den tredje engel, har hvert engels budskap et sekundært budskap som gir det kraft. Disse to vitnene lærer at da den første engels budskap kom i historien, måtte det deretter komme et tidspunkt da dette budskapet ble gitt kraft ved et sekundært budskap. Dette gjaldt selvfølgelig også den første engel. I det første avsnittet i den lange passasjen vi nettopp har fremlagt, tilskriver Søster White den første engel de samme kjennetegn som Johannes tillegger engelen i Åpenbaringen atten når hun sier: «Jeg ble fortalt at hans oppdrag var å opplyse jorden med hans herlighet og advare mennesket om Guds kommende vrede.» Det er tydelig at hun i passasjen viser til den første engel.

Den første engels budskap kom i 1798, og ble deretter utrustet med kraft den 11. august 1840, da det osmanske overherredømmet opphørte. På det tidspunkt steg den mektige engelen i Åpenbaringen ti ned fra himmelen og satte den ene foten på landet og den andre på havet. Han representerer utrustningen med kraft av den første engelen, og dette er det som identifiserer den første engelens gjerning som det samme verk som engelen i Åpenbaringen atten. Begge skulle opplyse jorden med sin herlighet, men engelen i Åpenbaringen atten slutter seg til den tredje engelen, slik Midnattsropet sluttet seg til den andre engelen, og slik engelen som steg ned i Åpenbaringen ti sluttet seg til den første engelen.

Derfor, da den første engelen kom, ble et budskap åpnet som frembrakte to klasser av tilbedere. Da den første engelens budskap ble gitt kraft av engelen i Åpenbaringen 10, hadde han i sin hånd en liten bok som han befalte Johannes å ete, noe som viser at han kom med et budskap, åpnet det og at det frembrakte to klasser av tilbedere. Da den andre engelen, Midnattsropet, og den tredje engelen kom, ble et budskap åpnet som prøvde og frembrakte to klasser av tilbedere.

Avsnittet vi behandler, understreker ved å sammenligne Kristi historie med millerittenes historie at den sekvensielle prøvingsprosessen som fant sted i millerittenes historie, også fant sted på Kristi tid, som var enden på det gamle Israel. Hvis en sekvensiell prøvingsprosess fant sted ved begynnelsen av det åndelige Israel og ved enden av det gamle Israel, da vil det også være en sekvensiell prøvingsprosess ved enden av det åndelige Israel, slik det var ved begynnelsen av det gamle Israel.

I Milleritt-bevegelsens historie ville dette representere fem avseglingsåpninger som prøvde og frembrakte to klasser av tilbedere fra 1798 og frem til 22. oktober 1844. Avsnittet lærer tydelig at dersom du stryker i én prøve, vil du ikke bestå den neste prøven, for du vil ikke engang forsøke. Det er også klart at på Kristi tid avsluttes prøvingsprosessen med at det tidligere utvalgte paktsfolket befinner seg i totalt mørke når det gjelder frelsesplanen. Daniel og Johannes representerer dem som lytter til røsten bak dem, dem som gikk gjennom en progressiv

prøvingsprosess som krevde individuell gransking av hver ny sannhet som ble avdekket.

Daniels bok og Johannes' åpenbaring er én bok, og Daniel og Johannes er de to vitnene om denne ene boken. Det ene vitnet er begynnelsen av boken, og det andre vitnet er slutten av boken. Begge vitnene led død og oppstandelse symbolsk; den ene ble forfulgt av det medisk-persiske riket (som er et forbilde på De forente stater), og den andre ble forfulgt av Roma (som er et forbilde på pavedømmet). Johannes blir forfulgt fordi han holder sabbaten, i samsvar med at Daniel ble forfulgt fordi han nektet å forandre sin gudsyndelsespraksis. Sammen representerer de dem ved verdens ende som blir forfulgt fordi de nekter å godta søndagsdyrkelse i stedet for sabbaten på den sjuende dag.

Folket som er framstilt ved Daniel og Johannes, har vært eller vil være de som er beseglet; for da Daniel ble kastet i løvehulen fordi han ikke adlød kongens «påbud», beseglet kongen steinen for at hensikten ikke skulle bli forandret. Daniel ble beseglet for evigheten, fordi kongens påbud og også myndigheten i hans segl ikke kunne forandres, i samsvar med medernes og persernes lover. Kongens segl ble satt på en stein, og døren ble stengt. Døren blir stengt ved søndagsloven, og intet menneske kan åpne den døren, likesom døren ble stengt den 22. oktober 1844. Dette var en enkel illustrasjon av viktigheten av å ta i betraktning ikke bare de profetiske hendelsene som framstilles i en profeti, men også viktigheten av å anvende omstendighetene omkring profeten når han framstilles innenfor beretningen.

Likevel er også dette en illustrasjon av kraften i å betrakte begynnelsen (Daniels bok) sammen med enden (Johannes' åpenbaring) som to vitner om den samme profetien, for to vitner er det som kreves for å stadfeste et bibelsk faktum. De forutsagte hendelsene og illustrasjonen av profetenes virksomhet i forbindelse med profetien er begge inspirerte.

Hele Skriften er innblåst av Gud og er nyttig til lære, til overbevisning, til rettledning, til opplæring i rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, fullt utrustet til all god gjerning. 2 Timoteus 3:16, 17.

Hvis Bibelens forutsagte begivenheter illustrerer verdens ende, da er illustrasjonen av profeten og hans omgivelser når han mottar og vitner om forutsigelsen, en illustrasjon av verdens ende. Derfor, når en profets omgivelser og virksomhet fremstilles profetisk, er profeten en illustrasjon av Guds folk ved verdens ende. Med denne forståelsen på plass, når vi sammenfører linjen for Malakis forutsigelse om Elias med linjene i Åpenbaringen fjorten og atten, vitner de alle om historien til det siste advarselsbudskapet—men deres vitnesbyrd er todelt.

Budskapet består av forutsagte hendelser som ligger utenfor Guds folk, og et sekundært vitnesbyrd består av profetens erfaring mens han mottar og forkynner budskapet. Det profetiske begrepet om to profetiske linjer som representerer det ytre og det indre av den samme historien, ble erkjent og nedtegnet offentlig av adventismens pionerer. Det klassiske eksempelet på denne anvendelsen hos pionerene, etter min oppfatning, er når de identifiserer at de sju menighetene i Åpenbaringen og de sju seglene i Åpenbaringen er parallelle historier som angir menighetens indre og ytre historie. Seglene representerer den ytre historien, menighetene den indre.

Elias-budskapet i Malaki, Åpenbaringen kapittel fjorten og atten, identifiserer det samme siste advarselsbudskapet, som også omtales som «Jesu Kristi åpenbaring» i kapittel én i Åpenbaringen. I kapittel én ga Gud Faderen budskapet til Kristus, som deretter ga det til Gabriel, som så ga det til Johannes, som deretter sendte det til menighetene. Elias' budskap, så vel som budskapene fremstilt i Åpenbaringen kapittel én, fjorten og atten, er ett og det samme budskapet.

Og profetenes ånder er underlagt profetene. For Gud er ikke forvirringens opphavsmann, men fredens, slik som i alle de helliges menigheter. 1 Korinterbrev 14:32, 33.

Det er alltid det samme budskapet, for «profetene er profetene underordnet». Ordet som er oversatt med «underordnet» i versene, betyr: «å underordne; refleksivt å adlyde: – være lydig (lydig), legge under, undertvinge til, (være, gjøre) underordnet (for, under), være (bli satt) i underkastelse (for, under), underordne seg.» Alle profetene samstemmer med hverandre og er underordnet hverandre, ellers ville budskapet de gav, frambringe forvirring.

Alle de profetiske illustrasjonene av det siste advarselsbudskapet representerer det samme budskapet. Det er Herrens hensikt at de som i lignelsen om de ti jomfruene regnes som de «vise», og som også kalles de «vise» som «forstår» «kunnskapens tilvekst» når Daniels bok blir åpnet, skal gjenkjenne det særlige budskapet når det blir åpnet. Denne gjenkjennelsen blir tilveiebrakt ved å anvende den metoden for bibelstudium som er særskilt angitt i selve Bibelen. Denne metoden gjennomføres i samsvar med Jesaja tjueåtte ved den prosessen å føre de forskjellige profetiske linjene som behandler et bibelsk emne, sammen parallelt med hverandre for å fastslå de rette profetiske begivenhetene.

Jeg ber om deres tålmodighet idet vi avslutter denne artikkelen her, og vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.